

(1)

Jak

Robátko odešel

z lesa

do lesa

To byl les, zelený a pěkný na všechny strany. Stála v něm hájovna, kde žil hajný Robátko. Byl to spravedlivý myslivec. Chodil si v zelené kamizolce a v kloboučku s tetřevím pérem. V pušce měl čisto a mušku měl rovnou, než stiskl kohoutek, třikrát se rozmyslel.

(7)

Časně ráno vycházel Robátko z hájovny, aby se podíval, jestli je v lese všechno dobře.

Nejdřív se stavil na pasece pod horou, kde Josefka z chalupy sázela stromky. Zasadila stromek, přihrábla zem a řekla:

„Ať mi tu pokojně rosteš do zelené krásy.“

Hajný Robátko k tomu:

„O to já už se, Josefko, postarám.“

Pěkně se na sebe usmáli a ještě jednou se ohlídl. Pak Robátko kráčel dál lesem. Josefka si převázala pentličky na copech a dál sázela stromky.

Druhé Robátkovo zastavení bylo pod samou horou. Potkávali se tam s jelenem Větrníkem.

Větrník byl jelen kapitální, výhonů měl na paroží na šestatřicet. Vyšel z houští, maličko se před Robátkem poklonil a povídá:

„Dobře ses, Robátko, v noci prospal?“

Hajný Robátko smekl před Větrníkem klobouk a řekl:

„Dobře. Byla tichá noc.“

Větrník hrábl kopýtkem.

„Já to tu zatím v noci všechno prochodil. Všude po lese je dobře a spravedlivě.“

Potom zas křížkoval lesem Robátko a Větrník odpočíval v mlázi. Tak se ti dva spolu starali o les.

Jenže od lesa vedla cesta a na konci stál velký dům. Bydlel v něm pan Kotrč, rostlý byl silně do koule. A peněz měl a všeho. Patřil mu taky ten les, kde sloužil za hajného Robátko.

Jednou se pan Kotrč přihrnul do pokoje, kde viselo na věšáku

devět zelených klobouků s jezevčí ozdobou a tři myslivecké kamizoly. Ve skříni tam stálo nepočítaně pušek.

„Hó,“ povídá Kotrč, „vyjdu si na lov.“

Oblékl si prostřední mysliveckou kamizolu, na hlavu si posadil sedmý zelený klobouk. Vzal krajní pušku, do dvou kapes si nasypal patrony a zavolal na psa Heršpice. A vypravili se.

Když přišli do lesa, zabouchal pan Kotrč na dveře u hájovny.
„Pojď, Robátko, budeš mi nadhánět!“

Jenže Robátko tou dobou spravedlivě chodil po lese. Kotrč ještě zabouchal, postál a povídá:

„I co, pořídím to bez tebe.“

Potom namířil psa Heršpic nosem tam, kde v lese bylo nejhusťji. Heršpic si přebral v nose, co kde voní, a rozběhl se. Pan Kotrč s puškou za ním a pro jeho kulatou narostlost se lámaly větve.

Tak vedl pes Heršpic pana Kotrče hlouběji a pořád do hustšího – až vtom nos nahoru, a už ani muk. Vystavil jelena.

Jelen stojí v mlázi, na hlavě má paroží jako strom. On to je Větrník. Odpočívá po noční obchůzce.

Pana Kotrče nejdřív jako by přibil. Ale vtom už sáhl po pušce nabíjené patentní kulí. Pro lepší jistotu se opřel o osiku a podíval se přes mušku jelenovi k srdci.

„Rána, a jsi můj.“

Panu Kotrčovi troubí trumpeta v uších halali. A vtom rána, až houklo lesem – a to hnízdo, co si od let stlaly na osice vrány, sletělo panu Kotrčovi na hlavu. Uchytilo se tam jako čepec. Byla s tím pro Kotrče těžká rajtačka, než hnízdo dostal dolů, protože vrány nestavějí z hedvábí.

Když prokoukl, vidí krajem přes mlázi hajného Robátka, ještě se mu kouří z pušky.

„Já bych to nepřenesl přes srdce, kdyby ten jelen měl padnout,“ povídá Robátko.

„Já zas bych nepřenesl přes srdce, abys u mě byl hajným,“ křikl na něho Kotrč. „A ven z lesa!“

Pes Heršpic do toho s příznávkou.

Robátko profoukl pušku a šel. Veselo mu nebylo, protože hajný bez lesa, to je jako pták bez povětrí.

Na holé pláni potkal Robátko Josefku z chalupy. V zástěře nesla sazeničky, co jí zbyly od sázení. A hned na Robátka:

„Proč jsi tak smutný?“

Robátko na to:

„Jeden je pro jedno, druhý zas pro druhé.“

„A ty zrovna proto, že už nemáš les,“ řekla Josefka.

A co měla v zástěře sazeniček, začala je sázet do řádků. Když vysázela, smutně řekla:

„Zasadit je umím, ale víc s nimi nesvedu.“

Robátko si vzdychl:

„Než z nich vyrostे les, budu já dědek a ty babka.“

Všecko se končilo bez rady, když tam přiběhl jelen Větrník a řekl:

„Jelení vděčnost bývá větrná, protože jelen je rychlé zvíře. Ale má vděčnost k tobě, Robátko, je pevná a jistá.“

Potom Větrník začal sazeničky divně obcházet. A protože jeleni vědí od svých pradědků prajelenů ledaco, začaly ty sazeničky růst. A vyrostly. Stojí tam les, zelený a pěkný na všechny strany.

„Jestli, Robátko, chceš, budu ti v tom lese dělat druhého,“ řekl jelen Větrník.